

БЕОГРАД, 2007.

... Маамааа! Тааааооо! Ево мене...

... Је л' ме чујеш? ... Ма, ја тебе чујем одлично...

... Јао, жено, не дери ми се толико на уво!

... Да, да... Добро сам. Све ОК. Не паничи!

... Скитамо по Италији... Уживам! Данас смо стигли у Отранто...

... Е, замисли... Овде у луци видех нешто из твог доба...

... Не, није диносаурус... Него једно старо сидро...

... Пише да је са неког југословенског брода, који је овде у близини потонуо још 1974... Ископали га тек после неколико година...

... Мало сам се распитала и кажу да је брод био из Дубровника, где си ти, кол'ко знам, проћердала целу своју младост! Ахахаха...

... А пази сад ово... Тај брод је доживео бродолом баш на мој рођендан! Можеш да замислиш? Наравно, мнооого година раније... Е свашта!

... Послаћу ти фотку да видиш...

... Мама? Јеси ли ту? ... Шта је с овим телефоном?

... А, ту си... Што ћутиш? Није ти добро?

... Ма знам... Дрмнула те сад мало носталгија... Дубровник, море, младост... и тако то...

... Добро, ај' сад евоцирај успомене и читај оне твоје старе дневнике... Па се чујемо...

... Чекај... Маамааа... Шта је с тобом?

... Ма чини ми се да си нешто скроз одлепила! Шта ти је, бре?

... Сабери се, жено!

ДУБРОВНИК
4-24. јули 1973.

Незнанац

Подневно сунце је толико упекло да је мозак хтео да ми проври! Чак ни близина мора није доносила нимало свежине. Типичан јулски дан када се свако нормалан склања пред жетгом, поготово ако је алергичан на сунце као ја... Требало је бар да набијем шешир на главуцу, што ја наравно нисам урадила, јер ми стоји „ко пилету сисе“!

Прошло је већ недељу дана откако сам у Дубровнику, а ништа се нарочито за то време није догодило. Већ ме убија ова монотонија... Плажа испред куће – купање, сунчање, излежаване... Али на ту плажу нико не долази осим газдарице и гостију, а да би запливао мораш прво да се изломаташ преко стена и још успут обавезно да станеш на неког јежа! После се чвариш на тврдом дрвеном молу, а увече с маторима разгледаш знаменитости (за које те боли уво)... Једино ћале може овде да ужива, јер га не занима ништа осим пецања, па то по цео дан и ради...

Понекад покушавам да наговорим на дружење једну цуру из комшилука, која стално ђеци на тераси са својом мачком:

„Хајде, бре, Ана, мало напоље!“

„Ајме мени, немој ми стално *брекайи*!“

То моје „бре“ јој иде на живце исто колико мени њено „ајме мени“... Те она остане на тераси, а ја на зидићу под палмама и лијандерима...

Питам се – како то да мене заобилази све оно што се другима занимљиво и необично догађа на летовању. Мислила сам да ћу овде доживети толико тога... Али изгледа да ником није јасно да је и за мене већ дошло време да упознам прави живот, провод, људе и љубав...

Идући наизменично кроз светлост и сенку лијандера, размишљам како би лепо било када бих се овде заљубила! Место је као створено за романтику, за искрену љубав и озбиљну везу. Међутим, све више ми се чини да ће ми румено лето махати из даљине пре но што будем стигла да се окренем око себе, и да ћу се у Београд вратити опет празна и незадовољна.

Говорили су ми да се на мору познанства склапају брзо и лако, да је све дивно и красно... „Видећеш, бре, тамо су страаашни мачоори!“, тупила ми је стално пред полазак једна моја другарица, која је прошле године летовала у Дубровнику... Мало сутра! Ја јадна, по врућини, претражила читав град и – ништа! За ових пар дана ниједног јединог честитог фрајера нисам ни видела, а камоли упознала! Не верујем да су мојих 13 година препрека, јер знам да изгледам много старија и зрелија. Али, све је то узалуд. Ништа, па ништа! Нема шта – лето ће ми скроз пропасти!

И тако стигох надомак куће... Заслепљена сунцем, спазих на стази пред собом само нечије контуре... Када ми се разбрило пред очима, угледах неколико корака даље неког типа који ми је ишао у сусрет... Кроз главу ми јасно пролете мисао: „Најзад, ево једног! Овај ми се свиђа! Ипак постоје овде и такви... У овог бих можда могла и да се заљубим... Али, нажалост, нећу га вероватно никад више видети...“

И онда тек приметим да и он мене посматра идући ми у сусрет... Док смо се мимоилазили, погледи су нам се срили на трен... Црнокос, мало виши од мене, тако да сам морала да подигнем главу да бих му погледала право у очи... Какав поглед! Какве очи! Зелене... (Мачорске!) Али, тај тренутак пролази и ми настављамо свако својим путем... све даље и даље једно од другог... Толико желим да се окренем и погледам још једном за њим, али немам храбрости, у страху да су његове жеље и намере исте...

Улазим у тунел од палми, мрачан и тек понегде прободен зраком, а онда скрећем у двориште тетка Анкицине куће... И тек што моји кораци одзвонише по шљунку, из дубине куће зачу се глас: „Рууучаааак!!!“

Луда кућа

Пењем се на спрат, до наше собе с погледом на море... Стојим на прозору и пратим погледом галеба спрам јасно плавог неба... Мислим на неочекивани сусрет... Знам да га нећу брзо заборавити... Увек памтим оне које никада више нећу видети, јер то ми је тужан и ружан обичај...

Наравно, романтику увек мора нешто да упропасти... Док тако занесена зурим у блиставу пучину, мој ћале – „госпар Да-нило“ – креће на ручак и у пролазу пита за здравље стару Ру-скињу, која живи са тетка Анкицом:

„Како сте, Бабушка?“

„Аааа... Гаспар Дањила... лоше... много пуше... знате, тај пра-пух ме уби...“

„Шта?... Пра... Пух? А?... Аааа... Схватам – пропух... про-маја... Дува, па вам је хладно? Све смо поотварали... Па да... Извините...“

Свашта! Јадна бака, која је због гостију евакуисана из своје собе и смештена иза неког паравана на спрату, смрзава се јадна на свеопштој промаји – на 30 степени!

Утом тутњава – као да је земљотрес! То тетка Анкицин не-ћак Мирослав, у повратку с посла, јури трком уз дрвене степе-нице и кроз одшкринута врата ми добацује:

„Лили-Лили – паче моје мало!“

Потом – врисак из дворишта! Ђале је хтео да окачи купаће гаће да се суше... Међутим, и поред „забране кретања“, грешком (да ли баш грешком?), попео се на терасицу одакле се, скривена међу циновским хортензијама, види кућна тзв. „најлон плажа“... А на њој се женске сунчају – скроз голе! Овога пута тамо су се затекле тетка Анкицина рођака Свјетлана (22 године) и тета Мила (222 године!).

Уз много „пардона“, ђале се враћа пред кућу где је под лозом већ постављен сто за ручак. Ја сам слагала да нисам гладна, у покушају да бар мало смањим овај мој „балван“ од струка! Не знам на кога сам... Мој ђале једе ко мећава и има 30 кило с креветом, а види мене!

Гледам га с прозора како покушава да се прави фин, те чека да се остали запричају не би ли увалио свој лебац у софт од салате... (Омиљена активност у којој га је моја мама увек спречавала позивањем на бонтон и слично...) И таман кад је мислио да ће остати непримећен, чујеш тетку Анкицу, којој ништа не може да промакне:

„Умочите, госпар Данило, само Ви слободно умочите...“

Шатро, одобрава му...

Потом она поносно износи „красне брескве“, по које је јутрос рано ишла барком „преко мора“ на пијацу у Груж. На то Лелин и Микијев теча, чика Миле, слеже раменима и каже:

„Не волим брескве... Ко да једем – миша...“

„Ахахахахаа...“, Мики прасне у смех...

Лела га лупи по глави, тетка Мила виче на Лелу, чика Миле грди Милу, а мој ђале брзо умочи још једном свој лебац у салату...

Изненађење

За мном је трчао крупни човек у црном, са огромним шакама испруженим ка мени! Биле су све ближе и ближе, све веће и веће... Претећи је искривио уста и потрчао још брже... Покушала сам да умакнем, али земља је постала мека и измицала ми је испод ногу... Ухватио ме је панични страх! Осврнула сам се и угледала крај свог лица огромне шаке, које су се муњевито устремиле ка мени! *Маамаааа...* Вриснула сам, тргла се и – пробудила...

Татин кревет је, као и увек ујутру, био празан. Он сваког дана устаје пре сванућа да би ишао на пецање... Загледала сам се у крајичак неба у оквиру прозора... Полако је дувао маестрал и завесе су лагано лелујале... Оглашавали су се „синови мора“ – галебови...

После свих разноликих мисли и осећања током протеклих дана, најзад сам решила да престанем са тим глупим размишљањима која ме нису никуда одвела... Чило сам устала, бацила поглед на огледало и – намрштила се... Господе! Пеге су ми се дуплирале од овог сунца! Ух!

Бацила сам се поново на кревет и загњурила главу у јастук... Да је бар мама овде, чини ми се, било би ми лакше... Али, она је далеко... Нажалост, морала је најзад да оде у ту Енглеску... Одзвања ми у глави онај њен вишегодишњи ва-

пај: „То нема нигде! Професор енглеског – не видео Енглеску!“
Е па сад ће је најзад видети... Али зато ја њу нећу видети ме-
сец дана...

Осетила сам одједном чежњу за мамом и саму себе тиме
изненадила... Не смем ни да помислим како ћу издржати чи-
таву вечност до повратка кући... Знам да сам матора кобила,
још мало па гимназијалка, али сам очигледно још јако веза-
на за њу, и поред свих наших глупих сукоба и свађа... Волим
ја да будем са татом, али бих ипак била много срећнија да је
и мама ту... На ту мисао сам се горко у себи насмејала... Зар
је могуће да још увек долазим на такве идеје као сада: могли
смо поћи у Дубровник све троје... Изгледа да се још нисам
привикла на то да су разведени и већ 4 године не живе зајед-
но... Не, никако не могу поверовати да за мене не постоји ви-
ше – све троје...

Утом зачух ћалетов глас... Поче да се хвали укућанима
уловљеном рибом и на то се сетих јучерашње свађе на молу...
Молила сам га да врати једну уловљену рибицу у воду, а он ни-
је хтео... Потрчала сам уплакана ка кући, све у нади да ћу чути
пљусак воде, али то се није десило... Дошло ми је тада да му од
муке све штапове за пецање полозим у парампарчад!

Кад сам га сад чула како се пење уз степенице, зарекла
сам се да нећу с њим проговорити ни реч! Али он је ушао у со-
бу насмејан, високо подигао руку која му је била иза леђа, и у
њој сам угледала – 4 писма за мене! Прво је било од маме! И
уместо провале беса, мој узвик радости стопио се са његовим
смехом...

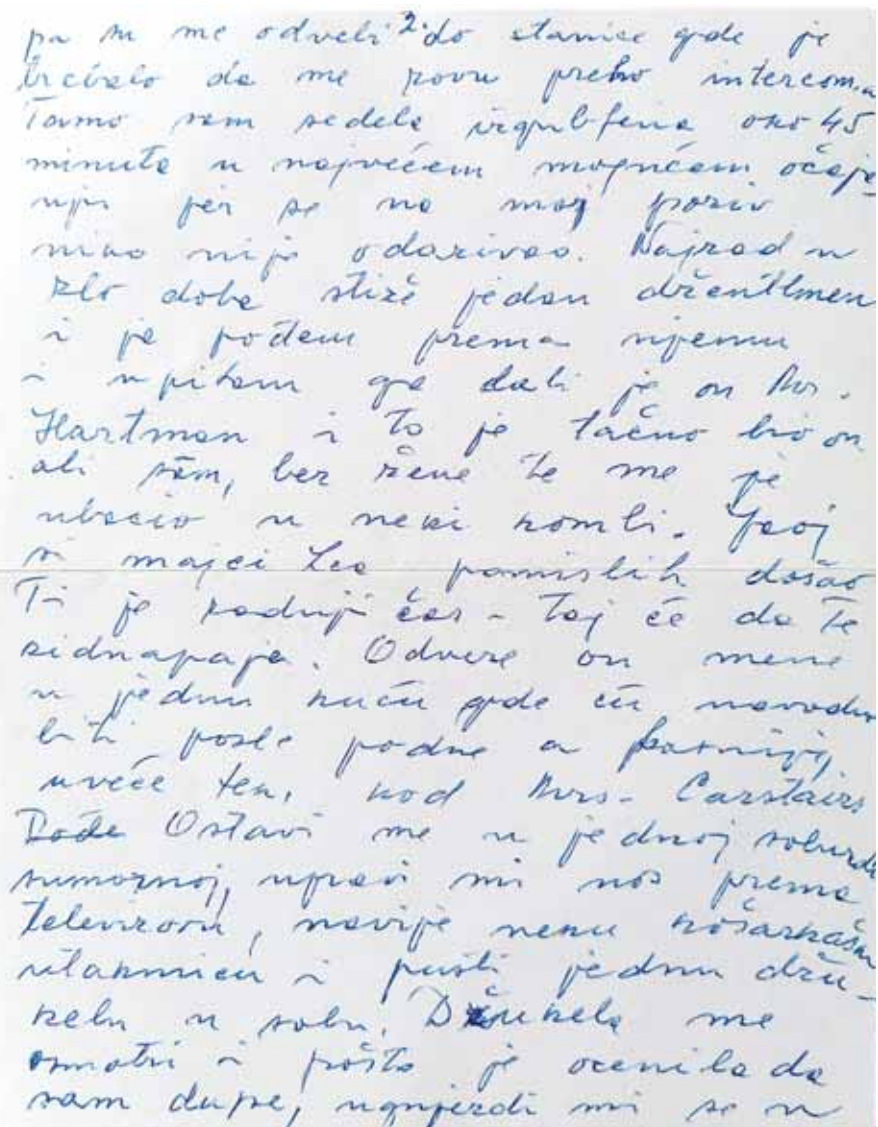
Прочитала сам мамино писмо више пута и решила да
јој одмах одговорим, па тек онда да натенане читам писма

од другарица... Изашла сам у башту, села за сто и започела писмо:

Најдража моја мамице!

Ево добила сам сада твоје писмо и много сам се обрадовала. Не достајеш ми, али не брине, ја сам стварно овде срећна и весела...

Каква лаж! Застала сам да се приберем...

pa me me odveli do stanice gde je
bratstvo da me povu preko intercom.
Tamo sam sedela nekih 45
minuta u najvecem mornarcom ocaje
niji jer se mo mog poziv
mimo niji odzivov. Najrad u
kto dobre stizi jedan doentmen
i je podem prema nijemu
i u pitom go dati je on bio.
Hartman i to je taeno bio on
ali sam, bez sene te me je
ubacio u neki komli. Taj
u majci Leo pomislili dasao
Ti je podnij ces - Taj ce de te
sidnapape. Odvare on mene
u jednu kucu gde cu navodno
biti posle podne a parnijij
uvree tea, kod Mrs. Carstairs
Dade Ostavi me u jednoj volu
sumornoj, upravi mi nos prema
Telefonu, nevijs nenu kosarskom
stakmiceu i puti jednu dnu
kelu u volu. D~~u~~kelu me
omatri i posto je ocenila da
sam dupe, uprijedti mi se u

Писма

Мило моје детенце!

Ево ме у Енглеској!

У авиону сам случајно села до једног џентлмена, који је нека зверка био, па је морало бити место до њега слободно, те су ме одагле отерали!

Стално су нас нудили разним слаткишима и соковима – на крају су нам и ручак дали, али да видиш како сервиран! Мислила сам на Тебе како би се Ти одушевила!

На аеродрому сам упознала два Мексиканца, па су ме одвели до станице где је требало да ме зову преко intercom-а. Тамо сам седела изгубљена око 45 минута у највећем могућем очајању, јер се на мој позив нико није одазивао. Најзад у зло доба стиже један џентлмен и ја пођем према њему и упитам га да ли је он Mr Hartman и то је тачно био он, али сам, без жене, те ме је убацио у неки комби. Јаој си мајци, Леа, помислих, дошао Ти је задњи час – тај ће да Те киднапује. Одвезе он мене у једну кућу где ћу наводно бити слеподне, а касније, увече тек, код Mrs Castairs.

Остави ме у једној собурди, суморној, упери ми нос према телевизору, навије неку кошаркашку утакмицу и пусти једну џукелу у собу. Џукела ме осмотри и пошто је оценила да сам дупе, угњезди ми се у крило! Хтела је да се породи али јој није успело тог момента него следеће ноћи. (5 комада)

Увече ме опет убацише у камионет и довезоше на место одредења. А већ ујутру – у „школу“... Увече, кад сам се враћала – изгу-

била сам се! Не питај како ми је било! 3 сата сам тражила стан и кад сам га коначно пронашла – нисам могла да откључам!

Иначе Лондон је изванредно леп – делује некако топло и интимно. Цео личи на наше Дедиње, само лепше. Нема готово ниједне куће без баште, дрвећа и цвећа, паса и мачака.

Има и тако дивних ствари за куповину (оно што код нас не можеш наћи), али је прескупо. Штедим и надам се да ће ми нешто остати да ти купим неку обућу и гардеробу пошто то обожаваш.

Празно ми је без тебе...

Буди добра и мисли на своју мајчицу...

Драги мој „дед’о Буцко“!

Ја се проводим фино... Стварно је на мору дивно! Бар кад би се живот састојао само од лета!

Верујем да си и ти у Дубровнику већ нашла добро друштво, само ти саветујем да се не упушташ ни у какве озбиљније везе, које би за тебе имале било какве последице, можда и теже. То ти говорим из искуства као доброј другарици и надам се да ћеш ово схватити као савет и опомену. Али, да „не дуљим“ о томе него да ти пишем најважније...

За ова 4 дана са мамином школом на мору десило се много тога. Добили смо 5 нових парова! Главни су Рале и Соња... Он је мало недорастао за своје године, али има најлепшу главу од свих фрајера, добар фриз и фармерке, а она му баш не одговара, јер је мало позамашна и размажена.

Мали је завршио VI разред и има главу ко шећерлема! Стварно је као измишљен, али се понаша као богзна какав фрајер од 15–17 година. Он је био у мене затрескан прошлог лета на мору и питао ме да фурамо, али сам га одбила због Рајка, с којим сам се забављала 2 године, у V и VI разреду.

Ове године ми Рале каже да би ме поново питао да фурамо и ја се наравно сада попалим озбиљно и навестим му индиректно да бих пристала. Тако се то некако среди и ми профурамо, али тајно, јер ми је било незгодно због моје кеве која је овде, а и да не би сазнао Дука из Београда у кога сам узалуд зацопана већ неко време.

То наше фурање трајало је 2 дана и јуче он мени каже да не може то више да трпи, јер такво фурање ничему не води! А претходно ми је рекао да ме воли! Осим тога, копка га шта смо Рајко и ја радили 2 године, а и пребацио ми је што имам фрајера у Београду, мислећи на Дуку, па бих га сигурно оставила кад се вратимо с мора. И тако се ја прописно заћорила у њега, а он изводи керефеке! Сто му громова!

Е сад да се искривиш од смеха – каже он мени: „Нећу ја с тобом више да фурам, јер нећу моћи да те загрлим и пољубим!“ Наводно, биће га срамота због моје кеве. И почне да ми набраја такве и сличне разлоге. Из овога закључујеш да је он још увек балавац коме је у глави само љубакање. Тако да је синоћ профурао с том Соњом, која је сва никаква... Само седе у мраку и лижу се! Огавни су ми!

Сад знаш какви су ти наши уважени фрајери овде, који хоће само да се љубе, иначе и неће с тобом да фурају. А углавном су у ствари шоње и добри само за коњске трке! То важи од свих највише за Ралета!

Ето, тако ти је овде код мене... Из главе ми не излази Рајко, Рале ми се још увек свиђа, а исто тако и Дука... А ти?

Воли те твоја „Bonny Stones“ – „Искувана коска“

„Дебела“ моја!

Ево мог првог писма... Сад баш идем од зубара и мислим на тебе, па ти и пишем да знаш како сам...

Моја сестра Веца, којој се био изгубио сваки траг, сада је често са мном! Није се вратила кући, али се помирила са татом и обећала

му да ће сада најзад гледати да заврши неку школу, пошто је већ пунолетна...

Тати баш није најбоље, јер су дани претопли и време непријатно, а он има слабо срце. Ти знаш колико се бринем... Дебели мој татица...

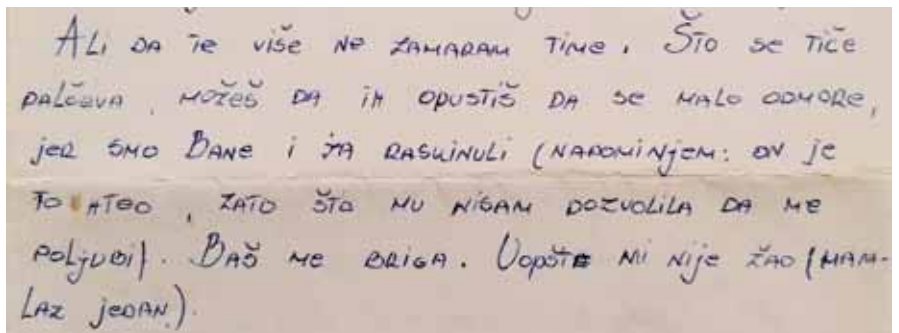
Овде ми је јако досадно. Ја нигде не излазим, јер немам с ким. Банета више не виђам. Видела сам га само неколико пута са терасе и то је све. Дуго, дуго ми је махао са свог прозора... Је л да је он сладак? Ал тата каже да сам ја још мала. Шта би он мислио кад би чуо да се забављам?

Али да те више не замарам тиме. Што се тиче палчева, можеш да их опустиш да се мало одморе, јер смо Бане и ја раскинули (напомињем: он је то хтео, зато што му нисам дозволила да ме пољуби). Баш ме брига. Уопште ми није жао (мамлаз један).

То се десило оног дана кад си нас оставила саме у оној „пећини“ зеленила у парку. И знаш како се то завршило? Он на једном, ја на другом крају клупе. Његов молећив поглед био је узалуд. Ништа ме није могло умилостивити, иако сам многе дане проплакала због њега. Нисам желела да прекршим татину наредбу, или жељу, и тачка. А Бане ни случајно није могао да се уклопи у татине планове. И готово! Узалуд убеђивања... Тата је најважнији, поготово кад је једини на свету. (Маму не рачунам, откад је у затвору...) Тако да Бане, што се мене тиче, никад неће стићи даље од краја искрзане клупе...

А како си ми ти? Како живиш, дебела моја? Како је у Дубровнику? Надам се да си нашла неку другарицу... Ја једва чекам кад ћу те најзад видети...

Пуно те воли твоја Снеки

Али да те више не замарам тиме. Што се тиче палчева, можеш да их опустиш да се мало одморе, јер смо Бане и ја раскинули (напомињем: он је то хтео, зато што му нисам дозволила да ме пољуби). Баш ме брига. Уопште ми није жао (мамлаз један).